

Een land waar alles anders is

Ellen Geven

Inhoudsopgave

Een land waar alles anders is	7
Het rode lichtje	13
Mattie	19
Niks meer te zeggen	40
Rundvlees met shiitake en peultjes uit de wok	44
Drempels	64
Wie niet waagt, die niet wint	70
Afdaling	76
Alfahulp	87
Als de deur achter je dichtvalt	92
Buikkrampen en luduvudu	96
Oorsuizen	109
De ouderdom komt met gebreken	119
De wandelaar	124
Achter een sluier verborgen	130
Een nieuw begin	134

Het gouden kooitje	146
Katten	154
Kersen in de aanbidding	160
Kristal	166
Lotgenoten	175
Lucas en Nadia	184
Penseelstreek	189
Sik de pickeraar	194
Spaghetti	198
Haar eerste opdracht	205
Vrouw Holle of wat is geluk?	210
Zijn verhaal	216

Een land waar alles anders is

Ik was er al weken. Nog nooit had ik me verder gewaagd dan de postbus op het voorplateau. Elke dag werd de post bezorgd. Geen brieven, maar gekleurde communicatieschijven, die me aan cd's deden denken. Voorzichtig leunend op het hek tuurde ik de straat in. Eigenlijk was er geen straat. Er waren stalen verbindingen, aaneen gevlochten strengen staal. Er reden geen fietsen, geen scooters, geen auto's. Tussen de stalen stangen zaten wijde openingen. Te wijd voor mij. De Zong daarentegen bewogen zich er met het grootste gemak overheen.

Torfu en ik bewoonden de zesde verdieping van de eerste flat van de derde Zongvestiging op de zevenentwintigste planeet. Torfu, een vooraanstaande Zong, had de zorg over me op zich genomen. Ik kon immers niet voor mezelf zorgen. Hier niet. Weer keek ik de straat in. Zou Torfu gauw thuis komen? Ik was het alleen zijn en het wachten moe. Zowel op onze verdieping als beneden en boven me was het een drukte van belang. Een komen en gaan van langbenige schepsels, die er allemaal ongeveer hetzelfde uitzagen als Torfu. Hij was te herkennen aan zijn blauwe kled en aan zijn neus, die parmantig de lucht in wees. En bovendien was hij net iets langer dan de meeste van zijn soortgenoten.

Het duizelde me. Ik keek niet graag naar beneden. Al dat blinkende staal dat wekelijks gepoetst werd door de staalpoetsploeg. En die duizelingwekkende diepte. Helemaal beneden zag je het rode zand en

de kleine kraters. Zou ik weer naar binnen gaan? Torfu kwam er nog niet aan. Binnen was het een stuk minder eng dan buiten. Buiten, dat was een superklimrek van staal. Er waren geen bloemen, geen bomen, geen vogels, geen katten, geen honden. Zelfs geen wolken. Alleen de stalen vierkante huizen met voorplateaus in plaats van tuinen.

Binnen waren de achthoekige kussens, die op allerlei manieren aan elkaar geschoven konden worden. Zo ontstonden bonte figuren, die iedere keer weer iets anders voorstelden. Ik keek er graag naar en zag planten en bomen in de vrolijke patronen. Het meubilair bestond uit deze kussens en uit grote kommen, waarin tarwekoeken, gedroogde appels en rozijnen lagen. Ik miste boekenkasten en schilderijen. Och, ik miste zoveel, ik was blij als Torfu kwam. Hij vulde de kamer. Met zijn onbegrijpelijke taal, zijn bezorgde blikken en zijn aaien over mijn bol, die me kleine elektrische schokjes gaven.

Eens in de negen dagen nam hij mij mee in zijn rugzak naar de Grote Zong Bijeenkomst. Elke keer werden dezelfde rituelen uitgevoerd. De Zong probeerden hun vier armen en de lange stelten van benen in de meest onmogelijke knopen te leggen. Ze overtroffen elkaar in lenigheid. Van harde competitie was evenwel geen sprake. Er heerste een lacherige sfeer met een serieuze ondertoon. Het fijne begreep ik er niet van, maar het was een grappig gezicht.

Op een keer wilden ze mij mee laten doen. Al snel kwamen ze erachter dat ik er helemaal niets van terechtbracht. Met blikken vervuld van medelijden en uitroepen van ‘wig, wig, wig’ leidden ze mij terug naar de aaneen geschoven kussens. Hoewel ik me verlegen voelde, sloeg ik mijn ogen niet neer. Ik wilde niets missen van de grillige dansen van die lange slangenwezens. De dansrituelen werden afgewisseld door zangerige toespraken. Dat waren korte voordrachten met gracieuze gebaren. Jammer genoeg begreep ik er niets van. Toen Torfu aan de beurt was voor zijn toespraak, merkte ik dat het over mij ging. Alle ogen gingen

mijn kant uit. Ik voelde me kleiner en kleiner worden onder al die blikken. Ik las nieuwsgierigheid op hun gezichten. Was ik een studieobject?

Torfu sprak het langste van allemaal. Het woord 'ziek' kwam steeds terug. Al spoedig begreep ik dat ze mij bedoelden als ze dat woord uitspraken. Later leerde ik dat het woord 'ziek' klein betekende. In de ogen van de Zong was ik natuurlijk een opdondertje, een vreemde dwerg met een breed lichaam, twee grote ronde borsten en slechts twee armen. Hoe kon je daar genoeg aan hebben? Dat hoorde ik ze denken. Vergeleken met hen was ik tamelijk gehandicapt.

Op een kwade dag bracht Torfu mij naar een fabriek. Daar werden communicatieschijven vervaardigd. Ik werd naar een afdeling gebracht, waar de schijven op kleur gesorteerd moesten worden. Torfu liet me achter en zoals altijd voelde ik me zonder hem vreemd verloren. De andere Zong bemoeiden zich niet met mij. Er werd enthousiast doorgewerkt. De machines gaven het tempo aan. Ze maakten nauwelijks geluid. De Zong des te meer. Ze lachten en riepen naar elkaar. Na een paar uur hard werken was ik aan het eind van mijn Latijn. Ten eerste waren de stalen tafels te hoog voor mij. Hoewel ik op mijn stoel ging staan werkte ik toch nog boven mijn macht. De lopende band rolde door en tijd om te pauzeren was er niet. Mijn collega's werkten met twee, hoogstens drie handen. Met hun vrije handen pakten ze een tarwekoek van een schaal of namen ze een slok water uit een beker. Ze praatten levendig en zwaaiden met hun vrije armen om hun woorden kracht bij te zetten. Ik werd een beetje bang van deze vreemde wezens met hun doorschijnende ogen en brede monden waar de communicatieschijven (en de tarwekoeken) precies in pasten. Ze zagen er uit als Torfu, maar leken me toch van een ander, wat wilder slag.

Gelukkig keerde Torfu rond het middaguur terug. Hij bracht me naar de kantine, waar diverse soorten tarwekoeken geserveerd werden. Tegen

die tijd zag ik al bleek van ellende. Ik kreeg geen hap door mijn keel. Waarop Torfu besloot om mij terug naar huis te brengen. Voor deze dag was het genoeg geweest. De volgende dag kwam ik nauwelijks overeind van de spierpijn. Torfu zag mij wankelen naar de wastunnel. ‘Wig, wig, ziek,’ zei hij liefkozend en droeg mij terug naar mijn slaappleaats, bracht me ontbijt op bed (tarwekoeken en water) en werken hoefde ik niet meer. Ik, een gezonde vrouw van 32 jaar, werd door de Zong arbeidsongeschikt verklaard. Waarmee kon ik de tijd vullen?

Ik miste een televisie en boeken. Ook vriendinnen. En muziek. Het enige nuttige wat ik kon doen was het leren van de Zongtaal. Van Torfu leerde ik een aantal belangrijke woorden. Veelal werkwoorden in de gebiedende wijs. Gak betekende ga. Wig betekende kom. Ook enkele begrippen zoals Ziek (klein) en Zong (groot) had ik al gauw onder de knie. Ik was een ijverige leerling. Iedere dag deed ik mijn best om grip te krijgen op de mij onbekende wereld. Leefde ik in een droom? Of was ik door ruimtewezens ontvoerd?

Traag kropen de dagen voorbij. Langzamerhand begon ik me een piepklein beetje op mijn gemak te voelen. Ik begreep steeds meer woorden. De tarwekoeken begon ik lekker te vinden (vooral die met rozijnen) en ik was niet meer zo angstig. Op Torfu raakte ik erg gesteld. Hij was mijn steun en toeverlaat in deze stalen wereld. De Zong met hun lijf van elastiek leken zich hier prima thuis te voelen. Maar ik was een mens van vlees en bloed.

Op een dag opende ik ’s morgens mijn ogen. In plaats van Torfu zag ik een man in een witte jas over me heen gebogen. Verbaasd constateerde ik dat deze man geen Zong was maar een mens. Hoe kon dat? Waar was Torfu? ‘Wie bent u?’ vroeg ik.

‘Ik ben dokter Jongerius,’ sprak de man. Hij spreekt mijn taal, dacht ik verward.

‘Je bent in coma geweest,’ vervolgde hij. In coma, wat een onzin. Ik was bij de Zong.

‘Kunt u mij horen?’ vroeg de dokter. Ik zuchtte diep. Zin om antwoord te geven had ik niet.

Toen ik een paar uur later weer wakker werd, zat mijn moeder naast mijn bed. Het begon me te dagen: ik was niet meer bij de Zong. Door wie was ik teruggebracht?

Moeder las me voor. Wat vreemd. Waarom deed ze dat?

Ik luisterde niet naar de inhoud van haar woorden. Ik sloot mijn ogen en genoot van haar prettige stem. Toen ze stopte met voorlezen, keek ik op. Mijn hand zocht haar arm. ‘Meisje,’ zei ze blij verrast.

‘Blijf nog even,’ fluisterde ik. Mijn stem klonk vreemd.

‘Ben je echt wakker?’ vroeg ze. ‘Ben je niet meer in coma?’

In coma, dacht ik. Waar hadden ze het toch allemaal over. Ik in coma? Absurd.

‘Hoe vind je de bloemen?’ vroeg moeder.

Mijn hart sloeg een slag over: bloemen. Ik wilde ze ruiken, ze opeten desnoods. ‘Bloemen,’ fluisterde ik. Mijn hand wees ernaar. ‘Mag ik ze vasthouden?’ Mijn stem kraakte.

Moeder keek me aan alsof ik van een andere planeet kwam, maar ze gaf me de vaas met bloemen. Terwijl ik mijn neus erin begroef en heel diep snoof, zag ik de rolstoel naast mijn bed staan.

‘Wat doet die rolstoel hier?’ Ik schrok van het geluid van mijn eigen stem. Zo hard ineens.

‘Daar rijden we je in rond. Soms laten we je ook staan, tegen een plank aan. Je kon toch geen maanden lang alleen maar liggen.’

Maanden lang. Was ik zo lang bij de Zong? En tegelijkertijd was ik hier. Begrijpen deed ik het niet. ‘Droom ik?’ vroeg ik.